

Clare Mackintosh

GEGIJZELD

HET LOT VAN HONDERDEN MENSEN
LIGT IN JOUW HANDEN...

'De meest enerverende
thriller van het jaar.'

DAILY EXPRESS

'Je vraagt je voortdurend af:
wat zou ik doen?'

KARIN SLAUGHTER

CENTRALE: Wat is het noodgeval?

BELLER: Ik ben vlak bij het vliegveld... en ik zie... O, mijn god!

CENTRALE: Kunt u uw locatie bevestigen, alstublieft?

BELLER: Het vliegveld. Er is een vliegtuig... het hangt nu scheef. Het komt veel te snel naar beneden. O god, o god!

CENTRALE: De hulpdiensten zijn al onderweg.

BELLER: Maar het is al te laat – het is *[onverstaanbaar]*. Het gaat neerstorten, het gaat neerstorten...

CENTRALE: Wilt u bevestigen dat u op veilige afstand bent?

BELLER: *[onverstaanbaar]*

CENTRALE: Hallo? Bent u oké?

BELLER: Het is neergestort, het is nu neergestort. O, mijn god, het staat in brand...

CENTRALE: De brandweer komt binnen een minuut. En de ambulances. Is er iemand bij u?

BELLER: Er komt nu rook uit het vliegtuig, overal. Het is *[onverstaanbaar]*. O god, er was een explosie – het is één grote vuurzee...

CENTRALE: De brandweer is ter plaatse.

BELLER: Ik kan het vliegtuig nauwelijks meer zien, alleen rook en vlammen. Het is te laat, het is te laat! Hier komt niemand meer levend uit.

PROLOOG

Niet rennen, dan val je.

Het park voorbij, de heuvel op. Wachten op het groene mannetje, nog niet, nog niet...

Nu!

Poes achter het venster. Als een standbeeld. Alleen het puntje van haar staart beweegt. Zwiep, zwiep, zwiep.

Nog een straat oversteken. Geen groen mannetje, geen klaar-over. Die zou er toch moeten staan...

Naar twee kanten kijken. Nog niet, nog niet...

Nu!

Niet rennen, dan val je.

De brievenbus, dan de lantaarnpaal, de bushalte en het bankje.

De grote school – niet de mijne, nog niet.

De boekwinkel, dan een lege winkel en de makelaar, waar ze huizen verkopen.

De slager, met vogels achter het raam die aan hun nek zijn opgehangen. Mijn ogen stijf dicht, zodat ik hun starende ogen niet hoeft te zien.

Dood. Allemaal dood.

1

08.30 UUR | MINA

‘Niet doen, straks val je nog.’

Een week sneeuw is samengeperst tot ijs, een gevaarlijke ondergrond, die nog gevaarlijker wordt door een nachtelijk laagje poeder. Om de paar meter glijden mijn laarzen een stuk verder dan de bedoeling was van mijn voeten en voel ik een steek in mijn maag, in afwachting van een valpartij. We schieten niet erg op en ik heb spijt dat ik Sophia niet op de slee heb meegenomen.

Onwillig opent ze haar ogen. Ze draait haar hoofd als een uil, bij de winkels vandaan, en verbergt haar gezicht tegen mijn mouw. Ik geef een kneepje in haar gehandschoende hand. Ze wil de vogels achter het raam van de slager niet zien, met hun glanzende halsveren zo wreed contrasterend met hun levenloze ogen.

Ik heb er ook een hekel aan.

Volgens Adam heb ik mijn fobie aan haar gegeven, als een verkoudheid of een broche waar ik zelf van af wil.

‘Van wie moet ze het anders hebben?’ zei hij toen ik protesteerde. Hij spreidde zijn handen en draaide zich naar een denkbeeldig publiek, alsof het uitblijven van een antwoord zijn punt bewees. ‘Niet van mij.’

Natuurlijk niet. Adam heeft geen zwakheden.

‘Sainsbury’s,’ zegt Sophia. Ze kijkt weer naar de winkels nu we de

vogels veilig voorbij zijn. Ze spreekt het uit als *Seensbwies*, een beetje slissend, zo schattig dat mijn hart een sprongetje maakt. Deze momenten koester ik, deze momenten zijn het allemaal waard.

Haar adem vormt kleine wolkjes in de lucht. ‘En dan de schoenwinkel. En dan...’ Ze rekt het woord uit en houdt het op haar tong tot het zover is. ‘De groenteman!’ verklaart ze als we erlangs lopen. De *gwoenteman*. God, wat hou ik van dat meisje. Echt waar.

Het ritueel begon ergens in de zomer, toen Sophia liep te stuiten van opwinding en zenuwen bij het vooruitzicht om voor het eerst naar school te gaan. Ze bestormde me met vragen. Hoe zou de juffrouw zijn? Waar moesten ze hun jas ophangen? Waren er wel pleisters als ze haar knie zou schaven? En o ja, nog een keer – hoe gaan we ernaartoe? Dan vertelde ik het haar weer: de heuvel op, de weg oversteken, en nog een, naar de hoofdstraat. Langs de bushalte bij de middelbare school, dan de winkelgalerij met de boekwinkel, de makelaar en de slager. De hoek om naar Sainsbury’s. De schoenwinkel, de groenteman, langs het politiebureau, de heuvel op, voorbij de kerk en dan zijn we er, legde ik haar uit.

Je moet geduld hebben met Sophia, daar heeft Adam altijd moeite mee. Je moet de dingen vaak tegen haar herhalen. Haar geruststellen dat er niets is veranderd en ook niet zal veranderen.

Adam en ik gingen haar samen brengen, die eerste dag in september. We namen haar tussen ons in, pakten allebei een hand en lieten haar heen en weer zwaaien alsof we nog een echt gezinnetje waren. In elk geval was ik blij met een excuus voor de tranen die in mijn ogen prikten.

‘Ze kijkt niet eens meer om, let op mijn woorden,’ zei tante Mo, die mijn gezicht zag toen we van huis vertrokken. Ze is geen echte tante, maar ‘mevrouw Watt’ is te afstandelijk voor een buurvrouw die warme chocola maakt en verjaardagen onthoudt.

Ik dwong mezelf om tegen haar te glimlachen. ‘Ja, ik weet het. Onnozel, hè?’

Onnozel om te wensen dat Adam nog bij ons woonde. Onnozel

om te denken dat deze dag iets anders was dan een rollenspel ter wille van Sophia.

Mo was op haar hurken gezakt om tegen Sophia te glimlachen. 'Maak er een mooie dag van, lieverd.'

'Mijn jurk kriebelt.' Ze zei het op een kribbige toon die niet tot Mo doordrong.

'Fijn zo, schat.'

Mo doet haar gehoorapparaat soms niet in, om de batterijtjes te sparen. Als ik even langskom moet ik in het bloemperk voor het huiskamerraam staan zwaaien tot ze me ziet. 'Waarom bel je niet aan?' zegt ze dan, alsof ik dat niet al tien minuten geprobeerd heb.

'En nu?' vroeg ik aan Sophia die eerste dag, toen we langs de groenteman waren gekomen en ze haar zenuwen via haar vingers aan de mijne doorgaf.

'Het politiebureau!' zei ze triomfantelijk. 'Papa's politiebureau.'

Het is niet waar Adam werkt, maar dat maakt Sophia niet uit. Iedere politiewagen die we zien is papa's auto, iedere agent in uniform papa's vriend.

'En nu de heuvel op.'

Ze had het allemaal onthouden. De volgende dag wist ze nog meer details – dingen die ik niet had gezien, die me niet waren opgevallen. Een poes op een vensterbank, een telefooncel, een vuilnisbak. Dat commentaar werd een vast onderdeel van Sophia's dag, net zo belangrijk voor haar als het aantrekken van haar schooluniform in de juiste volgorde (van boven naar beneden) of als een flamingo op één been blijven staan als ze haar tanden poetst en van been wisselen als de andere kant aan de beurt is. Afhankelijk van de dag vind ik die rituelen wel aandoenlijk of word ik er juist gek van. Ouderschap in een notendop.

Die eerste schooldag betekende het einde van het ene hoofdstuk en het begin van een ander, en wij hadden ons op die stap voorbereid door Sophia het voorafgaande jaar drie dagen per week naar de

kleuterklas te sturen. De rest van de tijd was ze bij mij, bij Adam of bij Katya, de rustige, oogstrelende au pair die bij ons was gekomen met koffers die bij elkaar pasten en zonder enige kennis van het Engels. Zij ging op woensdagmiddagen naar Engelse les en vulde haar loon een beetje aan als vakkenvuller in het weekend. Na zes maanden verklaarde ze ons tot de liefste familie ter wereld en wilde graag nog een jaartje blijven. Ik vroeg of ze soms een vriendje had. Katya bloosde en bewees daarmee mijn gelijk, hoewel ze niet wilde zeggen wie het was.

In elk geval was ik blij en opgelucht. Adam en ik hadden zulke wisselende werktijden dat we moeilijk gebruik konden maken van de reguliere kinderopvang, en een particuliere kinderjuf, zoals veel van mijn collega's in dienst hadden, was gewoon te duur. Aanvankelijk was ik bang dat een inwonende au pair ten koste zou gaan van onze privacy, maar Katya bleef voornamelijk op haar kamer om te skypen met haar vriendinnen thuis. Ze at ook liever alleen, hoewel we haar regelmatig vroegen om mee te eten, en ze deed klusjes in huis – dweilen, of de was uitzoeken. Van mij hoefde dat heus niet. 'Je bent hier om voor Sophia te zorgen,' zei ik tegen haar, 'en om Engels te leren.'

'Geen probleem,' antwoordde ze. 'Ik help graag een handje.'

Op een dag kwam ik thuis en vond een paar van Adams sokken op ons bed, keurig versted op de hiel, waar hij er altijd gaten in krijgt.

'Waar heb je dat geleerd?' Zelf kon ik nog net een knoop aanzetten en een zoom innemen – een beetje knullig – maar sokken stoppen was werk voor echte huisvrouwen en Katya was nog niet eens vijftwintig.

Ze haalde haar schouders op alsof het niets voorstelde. 'Van mijn moeder.'

'Ik zou echt niet weten wat we zonder jou moesten beginnen.'

Ik had wat extra diensten op mijn werk geregeld, omdat ik wist dat Katya nu Sophia naar school kon brengen en weer terug. Boven-

dien was Sophia dol op haar, en dat ging nog weleens anders bij au pairs. Katya had het geduld om eindeloos verstoppertje te spelen en Sophia wist in de loop van de tijd steeds slimmere schuilplaatsen te vinden.

‘Ik kom eraan – of je nou klaar bent of niet!’ riep Katya dan, ieder nieuw Engels woord zorgvuldig articulerend, voordat ze het hele huis door liep, op zoek naar haar prooi. ‘In de schoenenkast? Nee... Achter de badkamerdeur?’

‘Dat klinkt niet erg veilig,’ zei ik een keer toen Sophia de trap af kwam stormen en triomfantelijk riep dat Katya haar niet had gevonden, weggekropen in de droogkast. ‘Je moet je niet verstoppertje op plaatsen waar je misschien klem komt te zitten.’ Maar Sophia had me vernietigend aangekeken voordat ze wegrende voor een nieuw spelletje met Katya. Ik liet het maar zo. Mijn vader vond toch al dat Adam en ik veel te voorzichtig met haar omgingen als ik hem weer eens vroeg niet zo makkelijk met haar te zijn.

‘Straks valt ze nog,’ zei ik. Ik durfde niet te kijken als hij Sophia in bomen liet klimmen of over glibberige stapstenen een beekje liet oversteken.

‘Zo leer je vliegen.’

Ik wist dat hij gelijk had en onderdrukte daarom mijn impuls om Sophia nog als een baby te behandelen. Bovendien zag ik dat ze dol was op avonturen en graag als een ‘grote meid’ behandeld wilde worden. Katya had dat meteen begrepen en ze kregen al snel een hechte band. Sophia’s vermogen om met veranderingen, vooral met nieuwe mensen, om te gaan blijft een voortdurende zorg, daarom was ik zo blij dat Katya niet vertrok. Ik had opgezien tegen de gevolgen van haar vertrek.

Ergens in juni, maar een paar weken nadat Katya had gevraagd of ze kon blijven – een paar weken nadat ik opgelucht adem had gehaald – ging het mis. De au pair liep rond met een rood en betraand gezicht. Ze had in allerijl haar koffers gepakt en zelfs de nog vochtige kleren uit de droger erin gepropt. Problemen met

het vriendje? Maar ze ontweek mijn blik. Had ik zelf iets verkeerd gedaan?

‘Ik ga weg,’ was alles wat ze zei.

‘Alsjeblieft, Katya, laten we erover praten, wat het ook is.’

Ze aarzelde en toen zag ik haar blik naar Adam. Haar ogen stonden boos en gekwetst. Nog net op tijd draaide ik me om en zag dat hij zijn hoofd schudde, een zwijgende instructie.

‘Wat is er aan de hand?’ Ik keek van de een naar de ander.

Ooit had Adam lachend gezegd dat hij in een conflict tussen Katya en mij toch de kant van de jongste zou moeten kiezen. ‘Een goede au pair is veel lastiger te krijgen,’ verklaarde hij.

‘Heel geestig.’

‘Vertel me nou niet dat jij er anders over denkt.’

Ik grijnsde spottend. ‘Daar heb je me.’

‘Nou?’ vroeg ik. Ze hadden ruzie gehad, dat was duidelijk, maar waarover? Het enige wat ze gemeen hadden was Sophia, tenzij je de misdaadseries op tv meetelde, waar Adam verzot op was en ik niet. Alleen daarvoor kon je Katya op een zaterdagavond haar kamer uit krijgen naar beneden. Als ik niet moest werken, ging ik meestal een eind joggen en kwam na tien kilometer terug om nog net de duistere, sombere aftiteling te zien en hun kritiek te horen.

Maar niemand maakt ruzie over tv-series.

‘Vraag het hém maar,’ snauwde Katya. Het was voor het eerst dat ik haar niet vrolijk en zonnig zag. Buiten werd getoeterd – haar taxi naar het vliegveld. Eindelijk keek ze me aan. ‘Je bent een lieve vrouw. Dit gelazer verdien je niet.’

Iets versplinterde in mijn binnenste, een kleine breuklijn aan de rand van een bevroren meer. Ik wilde nog naar achteren stappen om het ijs niet te breken, maar het was al te laat.

Krak.

Toen ze vertrokken was, keek ik Adam aan. ‘Nou?’

‘Nou wat?’ Het klonk kribbig, alsof mijn vraag, mijn hele aanwezigheid, hem irriteerde. Alsof het mijn schuld was.

Ik dacht nog steeds aan die blik die ze hadden gewisseld, aan Katya's roodbehuilde ogen en de bedekte waarschuwing. *Dit gelazer verdient je niet.*

‘Ik ben niet achterlijk, Adam. Wat is er aan de hand?’

‘Hoezo?’ Weer die vage irritatie voordat hij reageerde, alsof hij in gedachten met heel andere, belangrijker zaken bezig was en ik hem lastigviel met onnozele vragen.

‘Katya.’ Ik zei het op een toon waarop sommige mensen met buitenlanders praten. Ik had het gevoel dat ik in het leven van iemand anders binnenstapte. Dit was een gesprek dat ik nooit eerder had hoeven voeren – ik had niet verwacht dat het ooit nodig zou zijn.

Toen hij zich omdraaide om iets te doen wat van geen belang was, zag ik vlammen van schuldgevoel uit zijn nek slaan. De waarheid trof me als de oplossing van een omschrijving in een cryptogram, lang nadat de krant al is weggegooid. Mijn mond vormde woorden die ik niet wilde zeggen.

‘Je bent met haar naar bed geweest.’

‘Nee! God, nee! Toe nou, Mina, is dat wat je denkt?’

Ik wilde niets liever dan hem geloven. Hij had me nooit eerder reden gegeven om hem te wantrouwen. Hij hield van mij en ik van hem. Ik deed mijn best om rustig te blijven. ‘Wat moet ik dan denken? Het is duidelijk dat er iets speelt tussen jullie.’

‘De keuken zat onder de Play-Doh. Daar zei ik wat van. Zij vatte het persoonlijk op, dat is alles.’

Ik staaarde hem aan, geschokt door de brutale, stuntelige leugen. ‘Je had in elk geval een aannemelijk excuus kunnen bedenken.’ Dat hij niet eens moeite had gedaan een goede verklaring te verzinnen deed bijna net zo veel pijn als de leugen zelf. Betekende ik echt maar zo weinig voor hem?

Katya's vertrek sloeg een diepe kloof in ons gezin. Sophia was woedend over het plotselinge verlies van haar grote vriendin en reageerde zich af door speelgoed kapot te gooien en foto's te verscheuren. Ze gaf mij de schuld, om geen andere reden dan dat ik de bren-

ger was van het slechte nieuws, en het kostte me de grootste moeite om niet de makkelijkste weg te kiezen en haar te vertellen dat het allemaal door Adam kwam. Hij en ik cirkelden om elkaar heen, ik nijdig en verbitterd, hij zwijgend en vol valse verontwaardiging, bedoeld om mij te laten twijfelen. Maar ik gaf geen krimp. Als Katya het cryptogram was, besefte ik nu ik de oplossing had gevonden dat de aanwijzingen bepaald niet cryptisch waren geweest. Al maanden deed Adam geheimzinnig over zijn vrije dagen en beschermde hij zijn telefoon zo fanatiek dat hij hem zelfs mee naar de badkamer nam als hij ging douchen. Ik moest wel blind zijn geweest om het niet eerder te zien.

‘De heuvel op,’ zegt Sophia nu. ‘Dan de kerk, dan de –’

Ik probeer haar hand nog te grijpen, maar het is al te laat. Sophia’s vingers glijden uit mijn greep als haar voeten onder haar wegglijden en ze onderuitgaat. Haar achterhoofd knalt tegen de grond. Ze spert haar ogen open van schrik en knijpt ze dan half dicht om vast te stellen hoe erg de pijn is, hoe groot de stommiteit. Ik anticipeer de uitkomst door mijn tas te laten vallen en haar in mijn armen te nemen, zo haastig dat ik tegen een man opbots die ons tegemoet loopt.

‘Hupsakee!’ zeg ik op de zakelijke toon van een kinderjuf.

Sophia staart me aan. Haar onderlip trilt verontwaardigd en haar donkere ogen kijken mij onderzoekend aan om te bepalen hoe ernstig ze gevallen is. Ik glimlach om duidelijk te maken dat het wel meevalt en kijk dan omhoog naar de wolken aan de hemel.

‘Zie je? Daar! Een hond die op zijn achterpoten staat. Kijk, zijn kop. En zijn staart.’

Ze zal niet huilen. Dat doet ze nooit. In plaats daarvan wordt ze boos en begint onsamenhangend te schreeuwen dat het mijn schuld is, altijd mijn schuld. Of ze rent de straat op, om iets te bewijzen wat zij alleen begrijpt. Dat ik van haar hou? Dat ik niet van haar hou?

Ze volgt mijn blik. Een vliegtuig snijdt door de lucht, dwars door wolken die stevig genoeg lijken om het tegen te houden.

‘Een 747,’ zegt Sophia.

Ik adem uit. De afleidingsmanoeuvre heeft gewerkt. ‘Nee, dat is een A380. Geen bult aan de voorkant, zie je?’ Voorzichtig zet ik haar neer en ze laat me haar wanten zien, kletsnat van de sneeuw.

‘Arme Sophia. Kijk, daar is de kerk al. Wat komt er dan?’

‘D-De school.’

‘Dan zijn we er bijna,’ zeg ik, met een stralende glimlach als om de rommel te verbergen die we onder het tapijt hebben geveegd. Mijn tas, of eigenlijk Sophia’s tas, is omgevallen en alles ligt over de stoep verspreid. Ik prop haar schone kleren er weer in en pak de waterfles die bij ons vandaan rolt. Bij elke omwenteling, kiekeboe, komt de naam van mijn dochter boven.

‘Is die van jou?’

De man tegen wie ik ben opgebotst steekt Sophia iets toe. Het is Olifant, met zijn slurf die in vijf jaar van affectie bijna is fijngeknepen, glimmend gewreven door een kinderhand.

‘Geef terug!’ gilt Sophia, terwijl ze een stap terug doet en achter mij wegkruipt.

‘O, sorry hoor!’

‘Geeft niet.’ De vijandige reactie van mijn dochter lijkt de man niet te deren. Eigenlijk mag ik geen excuses voor haar maken. Dat gaat tegen haar gevoel in, juist op het moment dat ze steun nodig heeft. Maar het is lastig om niets te zeggen als je ziet hoe mensen hun wenkbrauwen optrekken en je duidelijk verwijten dat je je kind geen manieren hebt geleerd. Ik pak Olifant aan, maar Sophia grist hem meteen uit mijn hand en begraaft haar gezicht in het speelgoedbeest.

Olifant komt uit het huis waar Sophia de eerste vier maanden van haar leven heeft doorgebracht. Hij is het enige wat ze nog heeft uit die tijd, hoewel niemand weet of de knuffel wel van Sophia was of zomaar is meegenomen op de dag dat ze in de noodopvang terecht kwam. In elk geval zijn ze nu onafscheidelijk.

Ze houdt Olifant aan zijn slurf vast totdat we bij de school komen, waar ze juf Jessop haar natte wanten laat zien. Ik hang haar jas op en doe haar muts en sjaal in haar tas. Het is 17 december en op school hangt een gespannen verwachting. Sneeuwpopjes van watten dansen over glinsterende vellen kerstpapier op de prikboarden, en sommige leraressen dragen kleurige oorbellen, die met hun geflonker zowel feestelijk als bedreigend kunnen overkomen. De plavuizenvloer is nat van alle sneeuw die bij de deur van de laarsjes is gestampt en door de gang gelopen op weg naar de kapstokjes.

Ik pak Sophia's lunchtrommeltje en geef het aan juf Jessop, terwijl ik haastig de inhoud van de tas doorzoek. Katya haalde hem altijd leeg aan het einde van de dag, poetste de kleverige vingerafdrukken weg en verscheurde discreet de minder wenselijke tekeningen. Ik neem me ook steeds voor om dat te doen, maar gooi de tas toch 's middags in een hoek en denk er niet meer aan tot we de volgende morgen weer naar school lopen.

'Al helemaal klaar voor de kerst?' Sophia's juf is tenger en heeft een gladde huid die haar leeftijd moeilijk te schatten maakt. Ze zou vijftientwintig kunnen zijn, maar ook een goed geconserveerde dertiger. Ik denk aan alle belastingvrije potjes Clarins die ik in de loop der jaren heb gekocht en alle schoonheidsbehandelingen waar ik enthousiast aan ben begonnen, om toch weer terug te vallen op vochtige doekjes. Ik durf te wedden dat juf Jessop druk in de weer is met *cleansing*, *toning* en *moisturising*.

'Zo'n beetje.'

Er kleeft een klontje ijs aan Sophia's extra trui. De wol is vochtig en koud. Ik schud hem uit en zoek dan vruchteloos verder tussen de lege sapkartonnetjes en verscheurde eierdozen. 'Ik kan haar EpiPen niet vinden. Heb je de pen nog die ik je gegeven had?'

'Ja, geen probleem. Hij ligt in het medicijnkastje, met Sophia's naam erop.'

'Mijn haarelastiekjes zijn de verkeerde kleur,' verklaart Sophia.

Juf Jessop buigt zich naar Sophia toe om haar vlechtjes te inspecteren, het ene met een rood elastiekje, het andere met een blauw. ‘Nou, ze staan je heel goed.’

‘Ik draag altijd twee blauwe naar school.’

‘Ik vind deze erg mooi.’ Juf Jessop kijkt mij aan en ik verwonder me weer over haar talent om altijd het laatste woord te hebben, terwijl mijn eigen haarelastiekjesdiscussie met Sophia een heel ontbijt en het grootste deel van de weg naar school heeft geduurd. ‘Vergeet niet dat we morgen een kerstlunch hebben op school. Ze hoeft dus geen lunchpakket mee.’

‘Ik zal eraan denken. Vandaag wordt ze opgehaald door onze oppas, Becca. Je hebt haar weleens gezien, geloof ik.’

‘Dus je man komt niet?’

Ik kijk haar even aan en vraag me af wat er achter die glimlach schuilt. Teleurstelling? Schuldgevoel? Maar haar lach lijkt oprecht en ik wend me af om Sophia’s vochtige trui nog eens op te vouwen. Verdomme... Adam heeft me veranderd in zo’n achterdochtige echtgenote met wie ik vroeger altijd medelijden had.

‘Hij wist niet of hij op tijd van zijn werk weg kon, dus hebben we de oppas maar gevraagd, voor alle zekerheid.’

‘Waar vlieg jij vandaag naartoe?’

‘Sydney.’

‘In een Boeing 777,’ zegt Sophia. ‘Met driehonderddrieënvijftig passagiers. Het duurt twintig uur om er te komen en dan moeten ze weer de hele weg terug, nog eens twintig uur. Maar eerst slapen ze nog in een hotel.’

‘Goh! Wat spannend. En blijf je lang weg?’

‘Vijf dagen. Net op tijd terug voor de feestdagen.’

‘Ze hebben vier piloten, omdat het zo’n lange reis is. Die vliegen niet allemaal tegelijk, maar om beurten.’

Sophia kent alle details van alle toestellen waarop ik vlieg uit haar hoofd. Op YouTube is een rondleiding door een 747 te vinden die ze wel honderd keer moet hebben gezien. Ze kan de tekst nu dro-

men en haar lippen bewegen synchroon met de commentaarstem mee. Het is een indrukwekkende partytruc.

‘Soms vind ik het een beetje eng,’ zei ik tegen mijn vader, met een snelle glimlach om het scherpe randje van die ontboezeming weg te nemen. Adam en ik hadden pas ontdekt dat Sophia niet, zoals wij dachten, de teksten uit haar voorleesboeken herhaalde, maar daadwerkelijk kon lezen. Ze was pas drie.

Papa moest erom lachen. Hij zette zijn bril af en poetste de glazen schoon aan de zoom van zijn shirt. ‘Doe niet zo raar. Ze is een slimme meid. Die komt er wel.’ Zijn ogen glinsterden en zelf moest ik ook even knipperen. Hij miste mama net zo als ik, en ik vroeg me af of hij terughadte aan de tijd toen ze zulke dingen ook over mij hadden gezegd.

De psycholoog concludeerde dat Sophia hyperlexie had, de eerste positieve diagnose in een zee van lastige termen met een negatieve klank. *Attachment Disorder. Attention Deficit Disorder. Pathological Demand Avoidance.* De ene stoornis na de andere. Dat schrijven ze niet in die adoptiebrochures.

Adam en ik hadden een paar jaar geprobeerd om zwanger te worden. We hadden wel kunnen doorgaan, maar de stress werd mij gewoon te veel en ik dreigde ‘zo’n vrouw’ te gaan worden – een vrouw die precies weet wanneer ze ovuleert, die de babyshowers van haar vriendinnen overslaat en al haar spaargeld aan de volgende ivf-cyclus besteedt.

‘Wat kost dat dan?’ We vlogen ergens boven de Atlantische Oceaan en ik vertelde net mijn geheimen – een paar, tenminste – aan de collega met wie ik die dag dienst had. Sian was een lief en moederlijk type en tegen de tijd dat de wielen van de startbaan loskwamen wisselden we al levensverhalen uit.

‘O, duizenden ponden.’

‘Kunnen je ouders niet bijspringen?’

Ik vertelde haar maar niet over mijn moeder. Dat was nog te vers. En om geld te lenen van papa, na alles wat er was gebeurd... Ik

schudde mijn hoofd en gooide het over een andere boeg. ‘Het is niet alleen het geld. Maar het wordt een obsessie. Dat zou het voor mij geworden zijn, in elk geval. Dat is het eigenlijk al. Ik wil wel kinderen, maar ik wil ook normaal blijven.’

‘Weinig kans,’ snoof Sian. ‘Ik heb er vier, maar bij elke bevalling neemt de gekte toe.’

We werden goedgekeurd als adoptieouders. Daarna moesten we een hele tijd wachten, vooral omdat we duidelijk hadden gemaakt dat we een kind wilden van nog geen jaar oud.

In zijn werk bij de politie was Adam zo nu en dan in aanraking gekomen met de ernstigste gevolgen van het zorgsysteem, en we hadden geen van beiden het gevoel dat we daarmee konden omgaan. Een baby zou makkelijker zijn, dachten we.

We kregen Sophia aangeboden toen ze vier maanden oud was, aan de jeugdzorg overgedragen door een ongeschikte moeder van wie vijf eerdere kinderen al dezelfde weg waren gegaan. Maar de raderen van adoptie draaien langzaam en de maanden waarin zij nog bij een pleeggezin woonde en wij op haar moesten wachten leken eindeloos. We moesten de instanties bewijzen dat we goed voorbereid waren, maar we werden ook geplaagd door bijgeloof. Adam deed zijn best om zwarte katten te ontwijken en niet onder ladders door te lopen. Als compromis richtten we Sophia’s pas geschilderde slaapkamer in met alles wat ze nodig had, maar nog in de originele verpakking, zodat het meteen terug kon als het toch nog fout liep.

De rechter gaf groen licht toen Sophia tien maanden oud was, waarop Adam naar de milieustraat reed met een auto vol plastic en kartonnen verpakkingsmateriaal. Eindelijk hadden we ons gezinnetje. In films leven mensen dan nog lang en gelukkig, maar in werkelijkheid moet je daar heel hard voor werken.

Sophia rent nu de klas in naar haar vriendinnen en ik kijk toe van achter het glas. Zelfs zo ver in het schooljaar is een handvol kinderen nog in tranen als er afscheid wordt genomen. Ik vraag me af of

de ouders als ze Sophia zien jaloers op mij zijn, zoals ik jaloers ben op moeders van kinderen die zich nog aan hen vastklampen.

Weer thuis laat ik een briefje achter voor Becca, die voor haar eind-examen zit en zo nu en dan op Sophia past. En ik zet een lasagne klaar om te ontdoeien, voor het geval Adam nog niet terug is tegen etenstijd. Dan gooi ik een schone handdoek op het bed in de logeerkamer, hoewel hij heus wel weet waar de droogkast is. Maar het is moeilijk om te stoppen als je zo lang voor iemand hebt gezorgd.

‘Waarom kan ik niet gewoon in ons bed slapen?’ vroeg hij de eerste keer.

Ik sprak zacht. Niet alleen vanwege Sophia, maar ook omdat ik het voor ons allebei niet nog pijnlijker wilde maken dan het al was. ‘Omdat het ons bed niet meer is, Adam.’ Dat was het niet meer geweest sinds de dag dat Katya vertrok.

‘Waarom doe je zo?’

‘Hoe?’

‘Zo kil. Alsof we elkaar nauwelijks meer kennen.’ Zijn gezicht stond bedroefd. ‘Ik hou van je, Mina.’

Ik niet meer van jou, wilde ik zeggen, maar ik kon het niet over mijn lippen krijgen.

Natuurlijk hadden we therapie geprobeerd. Vooral ter wille van Sophia, niet van ons. Haar hechtingsprobleem zat heel diep, een reflex uit die maanden dat huilen geen troost had gebracht. Wat zou het bij haar aanrichten als wij definitief uit elkaar gingen? Sophia was eraan gewend dat Adam ’s nachts werkte en dat ik vaak dagen achtereen van huis was, maar we kwamen altijd weer thuis. Altijd.

Adam, toch al geen groot prater, bleef tegenover de therapeute net zo zwijgzaam als tegen mij. In juli was hij bereid te vertrekken.

‘Ik heb tijd nodig,’ zei ik tegen hem.

‘Hoeveel tijd?’

Dat kon ik niet zeggen. Ik wist het gewoon niet. Ik zag hem aarze-

len bij de koffers, die naar oplopende grootte in elkaar pasten, als rechthoekige Russische poppen. Optimist die hij was, koos hij de kleinste. Personeelszaken had een kamer voor hem geregeld in een huis met drie politierekruten, die elkaar probeerden te overtreffen met hun nieuwe avonturen in uniform. Een huis vol enthousiasme en goedkoop bier. ‘Daar kan ik Sophia niet hebben,’ zei hij tegen mij. ‘Dat zou niet goed zijn.’

Dus maakte ik het logeerbed op, en als ik moet werken, past Adam op. Ik weet niet wie van ons dat het moeilijkst vindt.

Ik trek mijn uniform aan en controleer mijn reistas nog eens. De vlucht van vandaag is best bijzonder. De laatste non-stopvlucht van Londen naar Sydney was in 1989, een pr-stunt met maar twintig mensen aan boord. Commercieel was dat niet mogelijk. Het heeft jaren gekost om een toestel te ontwikkelen dat die afstand kan overbruggen met een volledige bezetting aan passagiers.

Ik laat een briefje achter op Sophia’s bed, een tekening van een hartje in viltstift, met daaronder: *Veel liefs van mama*. Dat doe ik altijd als ik moet vliegen, al sinds ze lezen heeft geleerd.

‘Heb je mijn briefje gevonden?’ vroeg ik een keer toen ik haar videobelde om haar welterusten te zeggen. Ik weet niet meer waar ik was, maar de zon stond nog hoog aan de hemel en bij de aanblik van Sophia, fris uit bad, ging er een golf van heimwee door me heen.

‘Welk briefje?’

‘Op je bed. Ik had het op je kussen gelegd. Zoals altijd.’ Door de heimwee klonk ik wat kribbig. Ik wilde dat Sophia me zou missen, omdat ik haar ook miste.

‘Dag, mama. Katya en ik zijn een tent aan het maken.’ Het scherm wiebelde en opeens zag ik alleen nog het plafond van de keuken. Ik maakte een eind aan het gesprek voordat Katya medelijden met me kon krijgen.

Ik zet Radio 2 aan als ik naar het vliegveld rijd, maar mijn schuldgevoel overstemt de radio.

‘Mensen moeten nu eenmaal werken!’ zeg ik hardop. ‘Zo is het leven.’

Ik heb Adam gezegd dat het rooster is veranderd en dat ik daar niets aan kan doen. Ik blijf vijf dagen weg, het is niet anders. Werk is werk.

Dat was een leugen.

09.00 UUR | ADAM

‘De chef wil je spreken.’

Ik voel een steek in mijn maag, maar ik probeer niets te laten merken. Die vijf woorden betekenen zelden iets goeds.

‘O. Oké.’ Ik zit achter mijn bureau, maar opeens lijken mijn handen te groot, te stuntelig, alsof ik een volle zaal tegenover me heb, in plaats van enkel Wei’s nieuwsgierige blik.

‘Ze is nu nog bij de hoofdinspecteur.’

‘Bedankt.’ Ik staar fronsend naar mijn scherm en blader door de papieren op mijn bureau, alsof ik iets zoek. Ik moet een aanklacht voorbereiden wegens een roofoverval; getuigenverklaringen verzamelen voor een geweldsmisdrijf dat een moordzaak zou kunnen worden als het slachtoffer het niet redt. Het is werk dat al mijn aandacht en concentratie vraagt, terwijl ik in werkelijkheid zit te zweeten omdat ik me afvraag of het eindelijk zover is. Of ik er nu uit vlieg. Ik voel dat Wei me onderzoekend opneemt, alsof hij al weet waarover Butler me wil spreken.

Zachte sneeuwvlokken dalen neer op de vensterbank. Binnen wordt een onbeantwoord telefoontje op een leeg bureau doorgeschakeld naar een ander toestel, totdat iemand medelijden krijgt met de beller en opneemt. Ik zoek het dossier over het geweldsmisdrijf en loop de lijst met getuigen na. Ik zou ook de hele dag onder-

weg kunnen zijn voor deze zaken. Als ik het bericht van de inspecteur dan had gemist, was ik net bezig een verklaring op te nemen of zat ik te bellen met slachtofferhulp. Ik prop het dossier in mijn rugtas en sta op.

‘Op weg naar mijn kamer, mag ik hopen?’

De stem klinkt luchtig, bijna vriendelijk, maar dat stelt me niet echt gerust. Ik heb inspecteur Naomi Butler heel wat mensen glimlachend zien verwelkomen, voordat ze een halfuur later weer vertrokken met een bitter gezicht en het afschrift van een officiële klacht in hun vuist gefrommeld.

‘Nou, eigenlijk moet ik –’

‘Dit duurt niet lang.’

Butler geeft me niet de kans om haar tegen te spreken. Ze loopt het lokaal van de recherche weer uit, de gang door naar haar eigen kamer, zodat ik geen andere keus heb dan haar te volgen. Ze draagt witte Converses met een gestreepte broek, een grijze zijden blouse en een ceintuur met een luipaardprintje. Een klein zilveren ringetje prijkt boven in een van haar oren. Ik sjok achter haar aan als een schooljongen op weg naar de kamer van de bovenmeester, terwijl ik in gedachten alle redenen naga waarom ze me zou willen spreken. Er blijft er maar één over – de reden waarom ik alles zou kunnen verliezen.

Toen Naomi Butler de leiding kreeg als inspecteur sleepte ze het zware bureau bij het raam vandaan en draaide het naar de glazen deur die ze nu achter me dichtdoet, zodat ik wel met mijn rug naar de gang moet gaan zitten. Ik weet met absolute zekerheid dat Wei wel een excuus zal vinden om ergens in de komende minuten de gang door te lopen om vast te stellen hoe zwaar ik op mijn ziel ga krijgen. Ik recht mijn rug. Je kunt veel afleiden aan iemands rug, en ik gun Wei niet de kans om de collega's te melden dat hij me als een zoutzak tegenover de chef zag zitten.

‘Hoe gaat het?’ Butler glimlacht, maar haar ogen staan hard. Ze kijken me zo strak aan dat het pijn doet en ik moet knipperen om de

ban te verbreken. Eén-nul voor Butler. Het motorjack dat ze altijd draagt, ongeacht het weer, hangt over de rug van haar stoel, en als ze naar achteren leunt, kraakt het leer in protest. Op haar bureau ligt een politieradio, afgestemd op het plaatselijke kanaal. Volgens de geruchten schakelt Butler het ding nooit uit, zelfs thuis niet, om te kunnen reageren op elke zaak die haar aandacht trekt.

‘Goed hoor.’

‘Ik begreep dat je wat problemen hebt thuis.’

‘O, daar kom ik wel uit.’ Ze zal me toch geen huwelijksadviezen geven? Ik kijk naar het bleke huidcirkeltje rond haar ringvinger en vraag me af wie er bij wie is weggelopen. Ze ziet mijn blik – natuurlijk – en haar glimlach verdwijnt.

‘Heb je een telefoon van je werk?’

Dat overvalt me. Het is wel een vraag, maar een vraag waarop ze zelf het antwoord weet, dus wil ze ergens naartoe.

‘Ja.’

Ze leest mijn telefoonnummer uit haar notitieboekje op, en ik knik. De neiging om weg te rennen is zo sterk dat ik de leuning van mijn stoel moet vastgrijpen om te blijven zitten.

‘Financiën maakte me attent op je telefoonkosten.’

Er valt een stilte. We wachten allebei tot de ander iets zal zeggen. Ik ga het eerst door de knieën. Zelfs als je het spelletje kent, loop je nog in de val. Twee-nul voor Butler.

‘O ja?’

‘Die zijn veel hoger dan bij wie ook hier.’

Ik voel een zweetdruppeltje langs mijn slaap glijden. Als ik het wegveeg, zal ze het zien. Ik draai mijn hoofd wat opzij, maar voel dan het zweet aan de andere kant.

‘Ik was bezig met het slachtoffer van die roofoverval. Ze is naar Frankrijk verhuisd.’

De inspecteur knikt langzaam. ‘Juist, ja.’

Nog een stilte. Ik heb Butler nooit meegemaakt bij het verhoor van een verdachte, maar ze schijnt heel effectief te zijn, en dat ver-

baast me niet. Haar blik is hard en scherp. Ik weet me geen houding te geven die niet defensief of schuld bewust overkomt. Het bloed gonst in mijn oren en er trilt een spiertje bij mijn linkerooghoek. Natuurlijk ziet Butler dat ook. Er ontgaat haar niets. Dus weet ze dat ik lieg.

Ze klapt haar opschrijfboekje dicht en leunt naar achteren alsof ze aangeeft dat het lastigste deel nu achter de rug is en we vertrouwelijk met elkaar kunnen praten. Maar daar trap ik niet in. Al mijn spieren zijn gespannen, alsof ik in de startblokken sta, klaar om te rennen. Ik denk aan Mina, op weg naar haar werk, en hoewel ik liever had dat ze niet gegaan was, ben ik blij dat ik haar nu pas over vijf dagen onder ogen hoef te komen.

‘Ze sturen me nog een gespecificeerd overzicht,’ zegt Butler. ‘Maar als je ondertussen iets met me wilt delen...’

Ik dwing mezelf om te fronsen, alsof ik geen idee heb wat ze bedoelt.

‘Want natuurlijk weet jij ook dat een telefoon van het werk niet bedoeld is voor privégesprekken.’

‘Natuurlijk.’

‘Goed dan.’

Ik begrijp de hint en sta op. ‘Bedankt,’ zeg ik, zonder goed te weten waarom. Voor de tip, neem ik aan, de kans om een verdediging te bedenken, hoewel de beste advocaten ter wereld geen verhaal zouden kunnen verzinnen om mij hieruit te redden.

Wat er met Katya is gebeurd is nog mijn minste zorg.

Zodra Butler die telefoonrekening te zien krijgt, is het afgelopen met me.

Eerste druk juni 2021

Oorspronkelijke titel *Hostage*

Oorspronkelijke uitgever Sphere

Copyright © Clare Mackintosh Ltd 2021

First published in 2021 in the United Kingdom by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group Ltd, London

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Siobhan Hooper – LBBG

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5497 3

ISBN e-book 978 90 261 5498 0

ISBN luisterboek 978 90 261 5706 6

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.